

[Continuare de pe pagina 3]

„Mă refer la paznicii pe care noaptea îi așezi în jurul casei ca să te păzească.” „Dar n-am paznici”, am spus iar, „n-am decât un mic servitor și un mic bucătar, care n-ar fi apti ca paznici.”

Atunci omul m-a privit neîncrezător, ca și când ar fi vrut să spună : „Nu-mi spune mie verzi și uscate ; știu eu mai bine.” Apoi m-a rugat :

„Pot măcar să caut prin casă, să văd dacă nu sunt ascunși acolo ?”

„Da, bineînțeles”, am spus râzând, „caută în toată casa, dar n-o să găsești pe nimeni acolo.” Așa că s-a dus în casă, a cercetat fiecare ungher, a scotocit chiar prin paturi, dar a venit înapoi la mine foarte dezamăgit.

Atunci am început eu cu întrebările și i-am cerut să-mi explice ce este cu paznicii despre care vorbește, ce natură au ei. Atunci mi-a povestit :

„Când ai venit prima dată la noi, tuan, am fost foarte supărați pe tine ; noi nu voiam ca tu să locuiești printre noi, căci nu aveam încredere în tine și credeam că ai intenții rele. De aceea ne-am unit ca să vă omorâm, pe tine și pe nevasta ta.

Chiar am venit în fața casei tale, într-o noapte și-n altă noapte ; dar ori de câte ori am venit, stăteau înghesuiți în

jurul casei tale două rânduri de paznici cu arme sclipitoare, așa că n-am îndrăznit să-i atacăm și să pătrundem în casa ta.

Așa că am mers la un ucigaș (pe atunci, la sălbaticii Batta încă exista o breaslă anume a ucigașilor, care ucideau contra plată pe oricine care trebuia scos din circuit) și l-am întrebat dacă vrea să facă lucrul acesta, să te omoare pe tine și pe nevasta ta.

El a râs de noi pentru lașitatea noastră și a zis : „*Eu nu mă tem de niciun Dumnezeu și de niciun diavol ; și vreau să trec printre paznici.*” ... [Continuarea în numărul viitor | Preluare din cartea : „Întâmplare” sau Providența Lui Dumnezeu ? | O culegere de povestiri din viață | Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt | Editura : Frații Doenges din Dillenburg | Tipografia: A. Richter, Dillenburg]

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA?

CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „*... darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

**„Doamne Isuse,
vino te rog și în viața mea !”**

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 - 12
	18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie
cu casa ta și cu tot ce este al tău” !**
I SAMUEL 25 : 6

ROMÂNIA | CARAȘ – SEVERIN | REȘIȚA | STRADA CASTANILOR | NR. 119 | COD 320 030 | NR. TEL. DAN 0742 061 905

ANUL XI, NR. 509 / 10 AUGUST 2025 www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

**„Iată, Eu sunt cu tine ; te voi păzi
pretutindeni pe unde vei merge și
te voi aduce înapoi în țara aceasta ;
căci nu te voi părăsi, până nu voi
împlini ce-ți spun.”
[GENEZA 28 : 15]**

- Marea cale ferată
- Demascat într-un vis
- În primejdie între sălbatici
- Cum pot fi mântuit ?

Editorial. *Marea cale ferată*

„În cei mai buni ani ai vieții mele trebuie să mă duc la porțile locuinței morților ! Sunt pedepsit cu pierderea celorlalți ani ai mei, care-mi mai rămân.” (Isaia 38 : 10)

Pământul poate fi comparat cu o mare gară, unde la o mobilizare care are loc pe neașteptate, nenumărați oameni se grăbesc pentru a pleca la locul destinației lor potrivit ordinului primit.

Ei toți trebuie să părăsească ce le este scump pe pământ : casă și patrie, rude și prieteni, afacere și avere. Ei trebuie să plece de acolo neîntârziat, îi cheamă un ordin de care trebuie toți să asculte necondiționat, oricâte lacrimi de despărțire ar costa.

Din această gară, trenurile merg numai în două direcții : în sus sau în jos. Dar numai foarte puțini oameni întreabă din timp în ce direcție vor merge. Li s-a spus că se va vedea mai târziu.

În realitate, marea majoritate folosesc trenurile care merg în jos, a căror stație terminus este locul groazei, un loc de întuneric și chin veșnic, de văpaie și de scrâșnirea dinților, de jale și de durere.

Trenurile care merg în jos sunt ticsite ; cele care merg în sus sunt ciudat de goale, cu toate că merg spre minunata cetate, spre noul Ierusalim, spre locul unde nu se cunosc lacrimi și tânguiri, unde sunt bucurie și desfătare veșnice, unde Dumnezeu Însuși va locui cu ai Săi, unde ei Îl vor vedea.

Nu opinia omenească, ci a Domnului Însuși recunoaște puhoiul miliardelor de oameni care cutreieră pe pământ călătorind în cele două direcții, mulți pe calea cea largă spre pierzare, puțini pe calea îngustă spre slava veșnică.

Cel ce rostește acest adevăr este Isus, gura dragostei veșnice. [Continuare pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

Un evanghelist a spus într-o adunare mare, de vreo 2000 de oameni, că după media calculată, în orașele germane de 1000 de locuitori sunt cam 26 de decese pe an, deci este de acceptat că dintre cei prezenți, cam 52 de oameni vor muri în decursul anului viitor și conform probabilității, în decurs de șapte zile primul dintre aceștia.

La această comunicare s-a lăsat o liniște absolută, pentru că toți erau surprinși că moartea era așa de aproape de toți, că numărul celor care mor în jurul nostru este așa de mare.

Dumnezeu, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți, i-a chemat la o mântuire veșnică, dar ei au iubit mai mult întunericul decât lumina.

Așa cum bufnița și liliacul preferă întunericul nopții, în locul luminii soarelui, așa se feresc nenumărați oameni de lumina care radiază căldură a slavei cerești.

Isus îi cheamă ca să-și recunoască în lumina Lui : păcatul, pierzarea și pe Mântuitorul lor.

Dar ei au fost îngrijorați că vor fi deranjați în interesul lor pământesc, în flecărelile și distracțiile lor zilnice.

Ei au simțit să este ceva serios și profund dacă-L întâlnești pe Isus. N-au dorit nici o frământare.

Apoi, dintr-odată, smulși din tot ce le este prețios, din ce îi interesează și îi bucură, se grăbesc în întâmpinarea morții veșnice, oameni cu vază și simpli, bogați și săraci.

Ei se întăresc reciproc în opinia : *Pace, nu-i nici o primejdie !*

Mulți merg liniștiți de la înmormântarea prietenilor lor, la aceeași cârciumă unde cel decedat și-a ocupat locul până acum.

Ei nu se gândesc că Dumnezeu le-a vorbit, pentru ca viața lor să aibă parte de o mare transformare.

Ori de câte ori în jurul nostru sunt smulși tineri sau bătrâni din mijlocul familiilor lor sau în plină activitate a slujbei sau a afacerii lor – oamenii spun : pace, nu-i nici o primejdie !

Dar Dumnezeu folosește în zilele noastre evenimente mult mai zguduitoare pentru a-i trezi pe oameni ...

Ai tu neprihănire și pace ? Ele apar fără valoare oamenilor cu gândire pământească, nu ocupă loc pe pământ, n-au nici greutate, nici nu se cumpără cu bani, nici nu pot fi furate.

Ele sunt comparabile cu lumina soarelui, care umple totul cu viață, căldură și frumusețe și totuși nu poate fi nici pipăită, nici cântărită.

Aceste pietre prețioase au o valoare veșnică ; drumul celui care le are merge în sus, la locuințele Casei veșnice a Tatălui.

Este ceva minunat pentru un om care urcă în trenul care merge în sus.

Când de curând pe câmpul de luptă de la Magerfontain din Africa de Sud niște creștini devotați i-au vizitat pe răniți și muribunzi, au ajuns la un scoțian pe moarte ; cu toate că zăcea deja de multe ore în soarele dogoritor, l-au auzit cântând încet o cântare despre dragostea lui Isus.

I-au oferit o înghițitură de apă spre înviorare, dar el le-a spus zâmbind :

„Dați-o camarazilor răniți ; **eu am băut apa vieții veșnice !**” Imediat după aceea a adormit.

Numai cine a devenit liber de toată vina vieții lui, are pace – el merge în slava lui Dumnezeu, în sus. **Tu încotro te duci ?**

[Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* | V | Georg von Viebahn, BERLIN | 1900 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

„ÎNTÂMPLARE” SAU PROVIDENȚA LUI DUMNEZEU ? [Dr. E. Doenges] **DEMASCAT PRINTR-UN VIS**

[Continuarea din numărul trecut] Editorul mirat ascultase la urmă foarte atent pălăvrăgeala, iar apoi a transmis un mesaj polițiștilor despre visul ciudat al copilului.

Aceștia au fost la început înclinați să zâmbească în legătură cu acea situație, dar din această cauză nu l-au supravegheat mai puțin pe domnul în cauză.

Urmarea a fost că s-a găsit un motiv de a se face o percheziție acasă la acel domn ales, unde s-a găsit echipamentul complet pentru falsificarea bancnotelor, polițelor, etc.

Pungașului nu i-a mai reușit să se sustragă condamnării și curând s-a dovedit că este vorba despre un individ a cărui urmă era luată de mult, căci i-au fost puse în seamă un număr mare de falsuri importante din alte orașe mari ale Americii.

ÎN PRIMEJDIE ÎNTRE SĂLBATICI (I)

Misionarul de Asselt, misionar renan în Sumatra între anii 1856-1876, a povestit următoarea întâmplare din viața lui :

Când am fost trimis prima dată în Sumatra, în anul 1856, eram aici primul misionar european, care a mers printre sălbaticii Batta.

Într-adevăr, în urmă cu 20 de ani fuseseră la ei doi misionari americani, vrând să le ducă Evanghelia, dar i-au ucis și i-au mâncat și de atunci nu le mai fusese vestită Evanghelia : bineînțeles că ei rămăseseră neschimbați în sălbăcie și cruzimea lor.

Da, ar fi greu să ne facem o idee despre ceea ce înseamnă să fii singur și

anume, în mijlocul unui popor total sălbatic, căruia nu i te poți face înțeles, pentru că nu cunoști nici măcar un sunet din limba lor, dar ale căror priviri și gesturi bănuitoare și dușmănoase vorbesc o limbă inteligibilă.

Primii doi ani, în care, la început am fost singur de tot între sălbaticii Batta, apoi împreună cu o femeie, au fost foarte grei, încât și acum mă gândesc cu groază înapoi la ei.

Adesea era ca și când am fi fost înconjurați de jur-împrejur de forțe ostile ale întunericului, căci uneori ne năpădea o frică inexplicabilă și inexprimabilă, încât noaptea trebuia să ne sculăm din pat, să îngenunchem și să ne rugăm sau să citim Cuvântul lui Dumnezeu, numai să fim eliberați de această vrajă și să putem răsufla din nou.

După ce am stat în acest loc timp de doi ani, ne-am mutat la câteva ore distanță de acolo, mai în interior, la triburile care erau deja mai civilizate și ne-au primit mai prietenos.

Acolo ne-am construit o casuță cu trei încăperi, o sufragerie, un dormitor și o cameră mică pentru oaspeți și viața a devenit ceva mai ușoară și mai prietenoasă pentru noi.

După ce am trăit câteva luni în acest loc nou, într-o zi a venit la noi un om din ținutul unde fuseserăm anterior, pe care îl cunoscusem acolo.

Tocmai ședeam pe bancă în fața casei noastre. El s-a așezat lângă mine și a vorbit despre una, despre alta.

În cele din urmă a început :

„Așa, tuan (învățător) și acum aș mai avea o rugămintă.” „Care ar fi ?”

„Aș vrea mult să-ți văd paznicii îndeaproape.” „Ce fel de paznici ? N-am paznici.”

[Continuare pe pagina 4]